

Arrest

nr. 104 827 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Larkana in de provincie Sindh. U was de laatste jaar woonachtig in Karachi (Sindh). U bent sjiitisch moslim. In 1995 behaalde u uw bachelor diploma. In 2003 hebt u zich aangesloten bij de Imamia Students Organization, een organisatie die de belangen van sjiitische studenten in Pakistan verdedigt. In november en december 2011 kreeg u enkele dreigbrieven, waarin werd geëist dat u moest stoppen met uw activiteiten. Eind januari 2012 werd u aangevallen door enkele onbekenden. U vermoedde dat deze mensen tot Lashkar-e-Janghvi, een extremistische organisatie, behoren. Midden augustus 2012 wilde u aan een betoging deelnemen die werd georganiseerd naar aanleiding van de Al Quds-dag. Tijdens deze betoging vond

een aanslag plaats, waarbij enkele dodelijke en enkele zwaargewonde slachtoffers vielen. Omdat u verder problemen vreesde omwille van uw geloof en betrokkenheid bij de ISO, besloot u Pakistan te ontvluchten. Begin september 2012 bent u in België aangekomen. Op 4 september 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart voor, een attest van de Imamia Students Organization en drie dreigbrieven. Na het gehoor faxte u nog een medisch attest en een lidmaatschapscertificaat door.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielrelaas.

Vooreerst legde u enkele uiteenlopende verklaringen af over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Zo stelde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat uw problemen begonnen in november/ december 2011, met de ontvangst van enkele dreigbrieven (CGVS, p. 7). Tijdens het invullen van de vragenlijst op 5 september 2012 beweerde u in strijd hiermee deze dreigbrieven te hebben ontvangen nadat u werd neergestoken in een van de eerste maanden van 2012 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Deze verklaringen wijken erg van elkaar af. U had geen afdoende verschoningsgrond toen u werd geconfronteerd met deze verklaringen en stelde enkel dergelijke verklaringen nooit te hebben afgelegd (CGVS, p. 13), wat niet afdoende is. Dat u hierover uiteenlopende verklaringen aflegde, laat toe te twijfelen aan de oprechtheid ervan.

De ongeloofwaardigheid van deze beweringen wordt bovendien bevestigd door verdere incoherente verklaringen. Zo kon u niet preciseren in welke chronologische volgorde u de brieven heeft ontvangen (CGVS, p. 11 en 13). U stelde aanvankelijk de brief, aangeduid als document 3 in de groene map, als tweede brief te hebben ontvangen. De brief aangeduid als document 4 zou u als laatste hebben ontvangen. Later stelde u in strijd hiermee dat de brief aangeduid als document 4 de tweede dreigbrief was. In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u weet welke brieven u in welke volgorde heeft ontvangen. Het feit dat u zich hierover vergist, laat verder toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Verder legde u vage verklaringen af over de mensen die u zouden hebben bedreigd. U beweerde te zijn aangevallen door mensen verbonden met Lashkar-e-Janghvi, maar u had verder geen idee over hun identiteit. U verwees hieromtrent naar een deobandi-moskee bij u in de buurt ter verantwoording van uw vermoedens (CGVS, p. 8), maar u heeft geen enkel idee over de identiteit van de mensen die deze moskee bezoeken (CGVS, p. 3 en 10). Dit is vreemd aangezien u toch meerdere jaren daar heeft gewoond en die moskee er in die tijd steeds is geweest (CGVS, p. 8). U kon evenmin preciseren op welke soort bromfietsen ze reden, noch had u een idee van de nummerplaat van deze voertuigen (CGVS, p. 10).

Verder kunnen enkele bemerkingen worden geplaatst bij uw bewering een actief lid van de Imamia Student Organization te zijn geweest. Zo is het opmerkelijk dat u zich op uw 28ste en wel nog enkele jaren nadat u was afgestudeerd, bij deze studentenorganisatie zou hebben aangesloten. Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie is toegevoegd in het administratief dossier, blijkt immers dat deze organisatie – zoals de naam het zegt – een studentenorganisatie is. Het is dan ook bevreemdend dat u vanaf 2003 tot aan uw vertrek lid zou zijn geweest van deze organisatie. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat deze organisatie verschillende organisaties omvat (CGVS, p. 6), wat niet strookt met de beschikbare informatie en dus bezwaarlijk een verschoningsgrond vormt voor uw verklaringen. Het is eveneens bevreemdend dat de unit waarin u actief was niet verbonden zou zijn geweest met een universiteit, zoals u zegt (CGVS, p. 6). De vraag naar meer details over uw toetreding bij deze organisatie liet u overigens onbeantwoord. U verwees enkel naar het feit dat u de Imambargha bezocht (CGVS, p. 6).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u uiterst vaag bleef toen er werd gevraagd naar uw activiteiten. Zo stelde u aanvankelijk een gewoon lid te zijn vanaf 2003 en naar betogingen te zijn geweest, waarna u stelde geen andere activiteiten te hebben uitgevoerd (CGVS, p. 4-5). Later tijdens het gehoor zegde u te hebben deelgenomen aan een manifestatie op 17 of 18 august 2012 en stelde u dat u voordien nooit enige activiteit heeft uitgevoerd voor de ISO (CGVS, p. 7). Nog verder, toen er werd gepeild naar de juiste reden van de start van uw problemen, beweerde u vroeger niet zo actief te zijn geweest, waarna u actiever werd en meedeed aan manifestaties (CGVS, p. 8). Op de latere vraag naar concrete activiteiten verwees u vervolgens naar “regelingen die in uw regio werden getroffen” en sprak u over “de beveiliging van uw regio” (CGVS, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn vaag en houden weinig steek. Wat er ook van zij, u liet wederom na om verduidelijking te geven toen er opnieuw naar details werd gevraagd omtrent de activiteiten die u persoonlijk zou hebben uitgeoefend. De latere herhaalde uitnodigingen van het CGVS om verdere toelichting te geven bij uw persoonlijke

activiteiten liet u volledige onbenut (CGVS, p. 9 en 12). Dergelijke beweringen laten verder toe te twijfelen aan uw betrokkenheid bij deze organisatie en zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Het feit dat u een sjitisch moslim bent is op zich onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

De door u voorgelegde documenten, zoals de attesten van uw lidmaatschap en de drie dreigbrieven, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Hetzelfde dient te worden besloten betreffende het door u voorgelegde medisch attest. Uw identiteitskaart vormt bovendien enkel een bewijs van uw identiteit, welke hier niet ter discussie staat. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Pakistaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 EVRM, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal acht het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig gezien (i) hij incoherente en uiteenlopende verklaringen aflegde aangaande de dreigbrieven die hij ter staving van zijn relaas voorlegt, (ii) hij vage verklaringen aflegt over zijn beweerde vervolgers, (iii) het onlogisch is dat hij enkele jaren na te zijn afgestudeerd lid zou zijn geworden van een organisatie die luidens objectieve informatie een exclusieve studentenorganisatie is verbonden aan universiteiten, (iv) verzoeker vage en ontwijkende antwoorden gaf op vragen naar zijn activiteiten voor die organisatie.

Verzoeker wijt zijn uiteenlopende verklaringen aan een foutieve notering bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een dergelijke opmerking is niet dienstig, gezien verzoeker zich akkoord verklaarde met zijn verklaringen die hem na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen. Ook werden nog andere inconsistenties vastgesteld zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker wijt de inconsistenties aan het feit dat hij psychologisch getraumatiseerd was, doch laat na deze bewering met enig medisch stuk aan te tonen. Aangaande zijn onvermogen om enige informatie te verstrekken over zijn beweerde vervolgers komt verzoeker niet verder dan de stelling dat de door de commissaris-generaal gevraagde kennis *“moeilijk van hem kan worden verwacht”*. Wat betreft de onlogica van verzoekers laattijdige lidmaatschap van een studentenvereniging stelt verzoeker dat ook oud-studenten in deze vereniging actief zijn. Deze bewering kan niet overtuigen aangezien ze geen steun in de objectieve informatie over deze organisatie, toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft zijn vage verklaringen aangaande zijn activiteiten voor de studentengroep komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van zijn minimale rol en activiteiten daarin.

Op grond van de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit deze stukken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing en het aanreiken van ongefundeerde post factumverklaringen daarover, maar laat na een enige poging te ondernemen om deze te ontkrachten met objectieve argumenten. De motivering van de bestreden beslissing blijft onverkort overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Het relaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Verzoeker wijst nog op de bewijskracht van zijn stukken. Gezien deze stukken niet door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld zijn zij evenwel van elke bewijswaarde verstoken.

Waar verzoeker tenslotte nog meent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen door te wijzen op de algemene mensenrechtensituatie in Pakistan merkt de Raad op een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen. De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie vermag hieraan geen afbreuk te doen gezien verzoeker in die informatie niet wordt betrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in de provincie Sindh van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER